

I. 1. Ukončení filosofické cesty za filosofickým cílem na zničené zemi (děj)

Scéna: Zničená krajina. Kameny. Všudypřítomný nepořádek. Uprostřed v pozadí trosky zničeného domu.

Bude-li to možné (záleží na výtvarném řešení), přijdou na scénu, nějak se dostanou dozadu, a pak půjdou směrem k divákům. Jsou unavení, jdou pomalu, těžce dýchají, knihy je tlačí. V přímém pohledu je Jednička vlevo a ve předu, Dvojka s rozstupem vpravo a kousek vzadu, Trojka se motá za nimi, unaveně pobíhá a motá se.

Vcházejí filosofové. Nesou balíky svázaných knih přes ramena. Unavený Dvojka skládá balík na zem a usedá na něj. Trochu trucovitě, klidně vstoupí do konfliktu. Jeho akce i replika jsou malou vzpourou proti Jedničce. Proto knihy spíše shodí než položí.

Dvojka: „Já dál nejdu.“

Jednička: *Ani se nezastaví a neotočí, ovšem jako by začal vyhlížet a hledat cestu. V hlase musí být cítit panovačnost. „Jen pojd'te, kolego, za chvíli tam budeme.“ Během následujících replik stále hledá cestu, dívá se, odkud přišli, kam vedou jiné cesty atd.*

Dvojka: *Vstane z knih, jde troufale dopředu až na úroveň Jedničky, nejprve mluví k divákům. „Kde za chvíli budeme? Kam to vlastně jdeme?! Otočí se k Jedničce a Trojce. Rozhlédněte se kolem, vždyť tady nic není. Nikde už nic není!“ Jde zpět ke svým knihám.*

Trojka: *(pohřebně) Spíše jakoby zvnějšku, protože je zaujat vlastní činností, a proto hovoru 1 a 2 nevěnuje příliš pozornost. „Dovolím si nesouhlasit.“ (A zvedne nejbližší rezavou plechovku. Zkoumavě ji prohlíží.)*

Dvojka: „Všude jen samé ruiny a prach a dráty a střepy a ruiny a vraky a střepy a prach!“ *Ukazuje konkrétně každou vyjmenovanou kolem sebe. Možná bude dobré, když se během toho otočí o 360 či více stupňů, takže ty druhé „ruiny, střepy a prach“ budou tytéž jako poprvé. Nebo ten poslední prach může být na knihách, na které si - bude-li to dost vysoké - sedá.*

Trojka: *Stále si chodí dokola, stále si hovoří spíše pro sebe. „A rezavé plechovky.“*

Dvojka: *Chvíli pauza, nic se neříká, jen Trojka srovnává 2 plechovky. Proto se Dvojka obrátí se zřetelnou snahu o klidné vyjádření přímo na Jedničku. „Tak mi řekněte, kolego, prosím vás, kam vlastně jdeme.“*

Jednička: „No přece tam“ *(zaráží se a gestikuluje rukou neurčitě do dále)* „jak tam to... jak je tam takové to... jak až tam budeme, tak hned komparativní analýzou poznám, že tam jsme“.

Postupuje doleva, tj. od sedícího Dvojky, a dopředu.

Dvojka: „Podle čeho asi? Nikde nic nezbylo!“

Trojka: *Asi si musí plechovky skládat do komínku, zarovnávat atd.* „Jen plechovky“.

I. 1. a. Popis katastrofy (popis)

Dvojka: *Zase vstane a jde směrem k Jedničce, takže se dostane do ústředního postavení nahoře na stupínku. Hovoří s vědomím toho, že teď prostě šéf nemá pravdu, což dá najevo asi rukama spojenými za zády.* „Pokud jste si toho totiž náhodou nevšiml, kolego, tak jsme právě přežili apokalypsu.“

Jednička: *Přechází do protiútku, otáčí se ke Dvojkovi, ironicky.* „Všiml. Ono to, kolego, po čertu nebylo tak složité. Především se to pozná podle toho, že je všechno na uhel.“ *Teď konečně pouští své knihy na zem tak, aby Dvojka musel uhnout nohou. Jednička sedá a otírá si prach z oblečení.*

Trojka: *(přechází dopředu, a tím mimoděk uklidňuje hrozící konflikt, umístí si knihy, usedá)* „Ale stejně jsme měli štěstí, když se nad tím zamyslíte. V klidu si bádáme a najednou vhuúúúúúš! A je po všem.“ *Až s nadšením a uznáním pro katastrofu – „byla to paráda“.*

Dvojka: „Doslova. To jo.“ *Tohle odvádí jeho pozornost od střetu s Jedničkou; taky s respektem vůči té události. Sedne si zpět na své knihy.*

Jednička: „No jo. *Pauza, chvilka melancholie. Se zadostiučiněním:* Ještě že ta knihovna strčila oddělení filosofie tak hluboko do sklepa.“ *Pokývá hlavou. Následující dvě repliky nevycházejí z logiky děje a postav, proto autoři sami řeknou či předvedou, jak by to mělo vypadat. A jak pak navázat „filosofické dědictví“.*

Dvojka: *(bojovně vstává)* „Správně! Kde jsou psychologové, co? Najednou už není tak super nápad mít katedru v nejvyšším patře, ha-há!“

Jednička: *(okřikne)* „Sedněte si! O mrtvých jen dobře, kolego, dokonce i o mrtvých psychologích.“

Dvojka: *(sesedá z knih, láskyplně se v nich probrabuje)* „Ale považte – ta zodpovědnost! Možná poslední filosofické svazky na světě!“

Trojka zase odejde ke svým plechovkám.

Jednička: *Majestátně, pateticky, vstane a rozpřáhne ruce s knihami.* „Spása filosofie v našich rukou!“

I. 1. b. Filosofické dědictví (popis)

Dvojka: *Zase konfliktním tónem, vstává...* „Jo. Když už jsme u toho, já s tím dál nejdu. ... *demonstrativně si protahuje záda...* Hrozně mě bolí záda, to se nedá. Něco musí pryč.“ ... *sklání se a začíná přebírat.*

Trojka: *Ze zadu od plechovek.* „Cože?! Vy byste tu nechal navždy zahynout slavný

odkaz naší minulosti?“ *Vztyčí se a pozorně si prohlíží nějakou obzvláště zrezlou, kterou si pozvedl až do výše očí.*

Dvojka: *(vytahuje knihu)* „Ne. Já bych tu nechal zahynout Prigogina.“

Trojka: „Barbare!“ *Otře plechovku a opatrně ji položí k ostatním.*

Jednička: *Velitelsky stojí nad přebírajícím Dvojkou.* „Ale vždyť kvůli němu jsme nakonec nevzali Bibli, ne?“

Dvojka: *Zamyšleně se poškrábe na hlavě.* „Myslím, že jsme tam místo něho nechali lékárníčku.“

Trojka: *Během repliky přichází ke svému balíku a vybírá z něj knihu.* „Hele, a co kdybych vám to vyměnil. Za Rortyho? Co? Hele? Je trochu užší.“

Dvojka: *(chvilku přemýšlí a přeměňuje z více stran)* „... to by šlo.“

Jednička: *Ruce v bok, jde kupředu.* „Pánové, nenecháme tady zahynout nikoho. Nejsme vrazi. Ostatně, *natočí hlavu směrem od 2 a 3:* máte pravdu.“

Trojka: *2 a 3 se na sebe tázavě podívají, stoupnou si (jestli ještě nestojí), spustí ruce a pozorně číhají na velitelova slova.* „Tak to na každý pád, ale v čem.“

Jednička: *Opět velmi pateticky a nabubřele, s přehnanou důležitostí, kterou vyjadřuje i nemístným afektovaným pobíháním a gestikulací.* „Není třeba někam chodit. Někde nebo tady, to je prašť jako uhod? Cokoliv můžeme dělat někde, můžeme dělat i zde. *Teď se zastaví a důrazně.* Kolegové, *dramatická pauza, aby vzbudil zvědavost, pak rázně přednese svůj závěr.* usadíme se ausgerechnet tady a Prigogine může zůstat naživu.“ *Spokojeně spojí ruce za zády.*

2 a 3 se po sobě opět podívají, pak se rozhlédnou kolem. Filosofové se zkloumavě rozhlíží.

Trojka: *Zcela prakticky, v co největším kontrastu k Jedničkově nabubřelosti.* „Je tu trochu čurbes. Ale s tím se dá něco dělat. Voilá!“

Trojka vytahuje recyklační sáček a začíná sbírat plechovky. Nejprve vzadu, střídavě vpravo a vlevo, nesystematicky.

Potřebujeme poměrně dost rezavých plechovek, které by navíc měly vypadat jako neotevřené. To je možná složitější úkol.